

La frontera

Shakespeare i els seus drames de poder segueixen més vius que mai

Els personatges de la primera temporada de 'ER'. Foto: NBC

Sóc addicta a les sèries i no veig totes les que toquen, ni les que vull, ni totes les que toquen m'agraden, ni m'agrada el concepte «les que toquen». Veig les sèries que em dona la gana tot i que també veig molts primers capítols perquè ho trobo imprescindible pel meu ofici de guionista. Quan explico a la família i als amics que seure al sofà o instal·lar-me a la butaca del despatx i veure una sèrie a la tele o a l'ordinador forma part del meu pla de formació contínua, hi ha qui em respon que tinc molta barra. Sí, tenen raó, però jo també.

Sóc addicta a les sèries i les sèries m'agraden pel concepte d'addicció. El voler saber-ne més, el neguit d'esperar i el fet que els seus universos, personatges i tot allò que els passa se t'instal·li a casa. Sóc addicta a les sèries perquè també sóc addicta a les novel·les i el que més s'assembla a una novel·la és una sèrie. Tenen, novel·les i sèries, el tempo adequat per explicar-te que un professor de química pot sortir de la consulta del metge tan canviat com per no tornar a ser mai més igual. Que una bona esposa pot acabar acceptant més del que es pensa quan descobreix que té un marit corrupte. I que Shakespeare i els seus drames de poder segueixen més vius que mai, ara encarnats en polítics i empresaris, en lloc de reis i nobles.

Sí, les sèries formen part de la meva existència i em passo la vida confirmant que les sèries són vida i barrejant-ho tot. Les sèries, a casa meva, creuen la barrera de la quarta pantalla i és d'aquesta frontera que es desdibuixa de la qual vull parlar. Sobretot ara que he descobert que no estic sola. La revista mèdica *The Lancet* ha revelat que un metge alemany va detectar la causa dels múltiples mals d'un pacient gràcies a un capítol de *House*, en què apareixia un cas molt semblant al que ell estava atenent. *House* (creada per David Shore), però, no és la sèrie de metges que més m'he empassat, tot i que sempre l'associaré a un dels més bons records de la meva carrera literària. Va ser una nit de juny del 2008, mentre era al llit mirant el darrer capítol de la quarta temporada, quan em van trucar per dir-me que havia guanyat un premi literari («el premi» perquè, per ara, no he tingut el gust de repetir).

Jo no he tingut la sort d'intervenir en un diagnostic mèdic difícil, però sí de desconcertar un doctor en un box d'urgències. També va ser fa uns quants anys, el 31 de desembre del 1998, quan dos amics, la meva parella i jo vam patir una intoxicació de CO₂ (diòxid de carboni) per la mala combustió d'una caldera de calefacció. Vam viure una nit delirant i esbojarrada (<http://mansoorganixeixon.blogspot.com/es/search?q=conte+de+cap+d%27any>) d'hospital en hospital que va culminar a les quatre de la matinada del 2 de maig a Barcelona. Allà ens van fer descalçar i quan el metge va treure el bolígraf de la butxaca i el va passar suaument per la planta del peu del meu company, no vaig poder evitar exclamar: Babinski! El metge em va mirar estranyat i em va preguntar si era metge o estudiant de medicina. Els tres que m'acompanyaven van esclafir a riure. «No, no, és per *Urgències*». L'home va creure que tenia al davant quatre bojos que tenien com a passatemps visitar les urgències dels hospitals fins que li van aclarir: «S'empassa tots els capítols d'*Urgències (ER)*».

És *ER* (creada per Michael Crichton) una sèrie d'abans d'internet, en què es concentren tots els motius per a la creació d'aquest miracle que ara ens permetria seguir-la com calia. Maltractada en la seva programació, vista a cop de vídeo o d'insomni per les hores en les quals l'emetien, va ser de les primeres a apuntar una manera nova d'explicar la ficció. Sense paternalisme, ni el bonisme del que venia abans, i amb una ferma voluntat de veritat. També, de les primeres a patir una llargada excessiva. I, com es pot veure, una sèrie que tenia una cura exquisida per la versemblança dels detalls, perquè van ser molts i molts els pacients ficticis d'*ER* que van ser sotmesos al test de Babinski. Tants com perquè jo fes pensar al pobre metge del 2 de maig que

el proper any treballaria per cap d'any sa mare.